

Sygn. akt V KK 511/20

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w 14 stycznia 2021 r.
sprawy **T. G.**,
skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 17 lipca 2020 r., sygn. akt IV Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 16 marca 2020 r., sygn. akt V K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 marca 2019 r., sygn. V K (...), T. G. został uznany za winnego tego, że w dniu 17 sierpnia 2019 r. w S. w parku przy ul. (...), będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. V K (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i po odbyciu tej kary w ramach kary łącznej w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w S. z dnia 7 listopada 2017 r., sygn. V K (...), w dacie 14 lutego 2013 r. oraz okresach od 25 lutego 2014 r. do 16

listopada 2015 r. oraz od 19 maja 2017 r. do 26 października 2018 r., po uprzednim użyciu przemocy wobec M. K., doprowadził go do stanu bezbronności, poprzez uderzenie pięścią w okolice policzka, powodując u pokrzywdzonego obrzęk powyżej lewego łuku brwiowego i siniec średnicy 30 mm oraz obrzęk lewego policzka w pobliżu oka lewego, powodując tym samym naruszenie czynności narządu jego ciała na okres nieprzekraczający 7 dni, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu marki S. o wartości 1300 zł, czym działał na szkodę M. K., tj. czynu z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za który wymierzona mu została kara 3 lat pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wywiedli obrońca oskarżonego oraz prokurator. Obrońca zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze.

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2020 r., sygn. IV Ka (...), Sąd Okręgowy w S. nie uwzględnił złożonych środków odwoławczych i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając mającą wpływ na treść orzeczenia rażącą obrazę przepisów postępowania, to jest art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na „zaniechaniu dokonania przez Sąd Okręgowy w S. prawidłowej i wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz należytego ustosunkowania się do zarzutów zawartych środkiem odwoławczym, a dotyczących wadliwej oceny zeznań pokrzywdzonego M. K. oraz świadka E. W., błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na dowolnym stwierdzeniu, że T. G. uderzył pokrzywdzonego, że pokrzywdzony chaotycznie przedstawił funkcjonariuszom Policji fakt dokonania na jego osobie rozboju oraz pominięciu, że pokrzywdzony w obecności funkcjonariuszy Policji zamierzał skorzystać z własnego telefonu komórkowego, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego wyroku Sądu Rejonowego w S., uznającego sprawstwo i winę T. G. w zakresie zarzucanego mu czynu i wymierzającego mu za to karę 3 lat pozbawienia wolności, który to wyrok zapadł z naruszeniem art. 7 k.p.k., jak i w oparciu o błędne, albowiem dowolne i sprzeczne z treścią materiału dowodowego i

zasadami logiki ustalenia faktyczne, wyrażające się w przyjęciu, że swoim zachowaniem T. G. dopuścił się zarzucanego mu czynu”.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II Instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zapatrzywania wyrażone przez oskarżyciela publicznego w pisemnej odpowiedzi na kasację co do oczywistej bezzasadności tego środka zaskarżenia były trafne. Nie można bowiem zgodzić się z autorem kasacji, by zaskarżone orzeczenie, tj. wyrok Sądu Okręgowego w S., był dotknięty uchybieniami, które określa art. 523 § 1 k.p.k. Co prawda rację ma skarżący podnosząc, że podstawowym obowiązkiem sądu odwoławczego jest rozpoznanie zarzutów podniesionych w apelacji, jednakże niezasadnie twierdzi, że ta powinność nie została *in casu* zrealizowana, w konsekwencji czego zaskarżony wyrok nie może się ostać. Dokumentem wskazującym na dopełnienie wymogu rzetelnej kontroli są pisemne motywy zaskarżonego wyroku, które w niniejszej sprawie sporządzone zostały zwięźle, lecz mimo to pozwalały na ustalenie zakresu przeprowadzonej weryfikacji instancyjnej orzeczenia. Wynika z nich, że argumentacja apelacyjna nie wykazała wadliwości oceny materiału dowodowego, która nie wykraczała poza ramy określone art. 7 k.p.k. Sąd II instancji zaaprobował pierwszoinstancyjną ocenę zeznań pokrzywdzonego M. K., wskazując na takie okoliczności, które zgodnie z zasadami logicznego rozumowania przemawiały za wiarygodnością jego relacji. Sąd *ad quem* odniósł się do eksponowanych w zeznaniach pokrzywdzonego rozbieżności konkludując, że ich ranga nie może dyskwalifikować trzonu depozycji pokrzywdzonego, na którym opierała się rekonstrukcja przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Nie pominął także podniesionych w apelacji kwestii, tj. stanu upojenia alkoholowego M. K. oraz faktu niezgłoszenia rozboju funkcjonariuszom Policji, dokonującym zatrzymania pokrzywdzonego do kontroli w niedługim czasie po zdarzeniu (vide s. 4 uzasadnienia), które skonfrontował z faktem późniejszego zdania relacji z rozboju świadkowi E. W. Poza zakresem kontroli nie pozostał

również zarzut kontestujący przyjęte przez Sąd I instancji stanowisko co do wyjaśnień oskarżonego. Zostały przykładowo wskazane motywy, które je w przeważającej części procesowo dyskwalifikowały, po czym zastosowana została technika odwołania się do zaaprobowanej argumentacji Sądu *a quo* dotyczącej tej materii.

Realizacja obowiązków wynikających z art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k. nie polega na powtórzeniu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, ale wyjaśnieniu powodów, dla których zarzuty środka odwoławczego zostały podzielone lub uznane za niezasadne. Nie jest to równoznaczne z koniecznością drobiazgowego odniesienia się do każdej poruszonej w apelacji kwestii, a w szczególności wówczas, gdy sprowadza się ona do wyrażania polemicznych zapatrywań. Ze względów racjonalnych, akceptując tok rozumowania Sądu *meriti*, Sąd dokonujący instancyjnej kontroli orzeczenia może się do niego odwołać, unikając zbędnych powtórzeń.

Nie stanowi naruszenia reguł rzetelnej kontroli zwięzłość uzasadnienia wyroku oraz to, że sposób jego sporządzenia nie satysfakcjonuje skarżącego. Kasacja służy podniesieniu zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej lub innego rażącego naruszenia prawa, mogącego mieć nacechowany istotnością wpływ na treść orzeczenia. Są to uchybienia rangi na tyle doniosłej, że konsekwencją ich wystąpienia musi być wydanie orzeczenia kasatoryjnego. W niniejszej sprawie żadne z tego typu uchybień nie zostało wykazane, a uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do uznania, by miało ono być dotknięte wadliwością wskazywaną w zarzucie kasacji.

Powyższa ocena implikowała uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.